

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4121/2022
12.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Тадић, адвокат у ..., против туженог Холдинг корпорација „КРУШИК“ АД Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат у ..., ради утврђења и поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1487/22 од 08.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 12. априла 2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1487/22 од 08.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву 9П1 525/21 од 02.03.2022. године, исправљеном решењем истог суда 9П1 525/21 од 04.07.2022. године усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено као незаконито решење генералног директора туженог о престанку радног односа број .. од 28.06.2021. године, утврђено је да је тужилца засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 06.03.2017. године на радном месту „...“, наложено је туженом да тужилцу врати на рад и обавезан је тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка плати износ од 52.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1487/22 од 08.06.2022. године одбијена је жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и због битних повреда одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану другостепену пресуду, у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20, у даљем тексту ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку. Другостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се паушално указује ревизијом туженог. Ревизијом се указује на битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, која у смислу члана 407. став 1. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је засновала радни однос код туженог на основу уговора о раду бр. .. од 02.03.2015. године, за период од 05.03.2015. до 30.04.2015. године, за обављање послова – „...“. Након тога, тужиља је са туженим закључивала више сукцесивних уговора о раду по којим је у континуитету радила до 31.12.2016. године. Потом је за исте послове дана 01.01.2017. године закључила уговор о раду бр. ..., на одређено време због потребе реализације пројекта по уговору број ..., а анексима наведеног уговора тужиљи је продужавано трајање радног односа на одређено време, по којима је тужиља без прекида радила на истом радном месту, те је последњи у низу био Анекс бр. .. од 24.05.2021. године којим је одређено да је тужиља у радном односу до 30.06.2021. године. Анексима је констатовано да се уговор о раду мења због потребе реализације пројекта по таксативно наведеним уговорима. Решењем туженог бр. .. од 26.08.2021. године утврђено је да тужиљи престао радни однос 30.06.2021. године, као даном истека времена на које је уговор о раду закључен. Из исказа тужиље је утврђено да је све време радила на истом радном месту, исту врсту послова и да јој никада није речено да се уговор о раду продужавао због реализације пројекта.

На темељу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су, позивом на одредбе члана 33. и 37. Закона о раду, закључили да уговор о раду на одређено време бр. .. од 02.03.2015. године не садржи основ за заснивање радног односа на одређено време, те су у конкретном случају испуњени услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, налазећи да је тужиља стекла статус запосленог на неодређено време још приликом закључења првог уговора, ступањем на рад код послодавца. Истичу да је тужиља све време обављала исте послове, те да анекси уговора о раду нису закључивани ни због повећаног обима посла нити ради реализације пројекта, већ је потреба за пословима тужиље била стална. На темељу тако изнетих разлога, нижестепени судови поништавају као незаконито решење туженог којим је тужиљи утврђен престанак радног односа и утврђују да је тужиља са даном 06.03.2017. године засновала радни однос код туженог на неодређено време, те обавезују туженог да тужиљу врати на послове које је обављала до престанка радног односа.

Врховни касациони суд је становишта да су нижестепене одлуке донете правилном применом материјалног права.

Уговор о раду може да се закључи на одређено време, у складу са одредбом члана 37. Закона о раду, када за то постоје објективни разлози који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Радни однос заснован на одређено време, у складу са ставом 2. исте одредбе, не може трајати дуже од 24 месеца. Изузеци од временског ограничења трајања радног односа на одређено време прописани су одредбом истог члана у ставу 4. Један од изузетака, прописан у тачки 2., јесте рад на пројекту чије је време унапред

одређено, а најдуже до завршетка пројекта. Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог све време обављала исте послове и то „...“. Имајући у виду да је тужила те послове обављала код туженог све време од ступања на рад 05.03.2015. године до дана престанка радног односа 30.06.2021. године, правилан је закључак нижестепених судова да је потреба за пословима тужиле била стална, и да није реч о повећаном обиму посла који је изискивао ангажман тужиле, те да није постојао основ за заснивање радног односа на одређено време и да је дошло до злоупотребе института радног односа на одређено време од стране туженог послодавца.

Ревизијом туженог указује се да је тужба у овој правној ствари морала бити одбачена јер је поднета протеком законом предвиђеног рока из чл. 195 Закона о раду. Ревидент указује да није узета у обзир чињеница да је тужиле радни однос на одређено време продужаван ради реализације одговарајућих пројеката. С тим у вези, ревидент сматра да нису наступили услови за преображај радног односа у радни однос на неодређено време, у смислу одредбе члана 37. став 4. тачка 2. Закона у раду. Становиште је ревидента да врста посла коју запослени на одређено време обавља није од утицаја на основ заснивања радног односа, већ је основ за заснивање радног односа пре свега повећање обима посла, а потом и завршетак рада на пројектима чије је време било унапред одређено.

Неоснован је ревизијски навод туженог да је тужба поднета протеком законом прописаног рока. Решење о отказу уговора о раду донето је дана 28.06.2021. године, а тужба је поднета дана 02.08.2021. године, свакако у оквиру законом прописаног рока од 60 дана од дана достављања решења. Сходно одредби чл. 37 ст. 6. Закона о раду, ако је уговор о раду на одређено закључен супротно одредбама овог закона, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. Следи да је тужила засновала радни однос на неодређено време самим закључењем уговора о раду на одређено време противно одредбама Закона о раду, дакле и пре него што јој је анексима уговора продужаван радни однос позивањем на потребу реализације пројеката. Стога нема места ни примени изузетка прописаног одредбом чл. 37 ст. 4 тач. 2. Закона о раду, сходно ком уговор о раду на одређено време може да се закључи и за период дужи од 24 месеца за рад на пројекту чије је време унапред одређено, а најдуже до завршетка пројекта. Врховни касациони суд је ценио и остале ревизијске наводе туженог и нашао да су неосновани и без утицаја на правилност другостепене пресуде.

У складу са изнетим разлозима одлучено је као изреци применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић